

မျှင်

ရှင် ကို ချစ် တယ်

အခန်း (၁)

ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြေးတက်လိုက်ရင်း အနီရောင်လွယ်အိတ်ပြား
လေး၏ ကြိုးကို လက်မတစ်ဖက်နှင့် ချိတ်ထားလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ကနာ
ရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။ ။

စိတ်စောနေသမျှ လူက သွားနေရသဖြင့် ကျောတစ်ဝက်လောက်မှာ
ဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်တွေ ခုလောက်ဆို ကျောပေါ်မှာ မရှိဘဲ ကိုယ့်ရဲ့
နောက်မှာ စုပါမင်းလို လွင့်ပျံ့ပြေးလွှားနေမှာ သေချာ၏။ ထိုစဉ်
ဖုန်းသံကြားလိုက်တော့ ရင်စေ့ပြီးဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီအညိုရော
ငယ်က ဖုန်းကို ထုတ်ယူ၍ ...

“ဟလို...”

“.....”

“ လာနေပြီကွာ ...၊ ခဏပဲ”

“.....”

“ဟုတ်တယ် .. မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဆယ်မိနစ်ထပ်ကြာမယ်၊ နီး .. ဆိုရင်
လည်း ပြန်လိုက်တော့ ...”

ဖုန်းပြန်ပိတ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်၏။

ဘယ်သွားသွား အရေးပေါ်ချည်းပဲ ဖြစ်နေတတ်သည် မို့ သူမခြေ
ထောက်တွေက နာရီကြည့်ရင်း၊ ဖုန်းပြောရင်း လမ်းဖြတ်ကူး၊ ကားတား

၊ ရထားပေါ် ပြေးတက်ရဦးမလား . . ။ မနားတမ်း တောက်လျှောက်သွား နေနိုင်သည် ။

ခလုတ်တိုက် လဲပြိုမိတယ်ဆိုတာ မရှိ။ ကိုယ့်ကြောင့် ၊ သူများကြောင့် ဘာအတွက်နှင့် မှ အခက်အခဲ၊ အထစ်အငေါ့ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး . . ။

ထိုသို့သော အရည်အချင်းကောင်းများ နှင့် သူမသည် . . .

“မှော် ဆိုတာ သူပဲ”

“မှော် . . ”

မျက်လုံးတွေ ရောက်သွားပြီးမှ ကြည့်တဲ့ သူက သံယောင်လိုက်ရွတ်သည် ။ အနီရောင်ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ၊ လည်ကပ်ဆွယ်တာ အနီရဲက မေးရိုးနားမှာ ပဲ မြင်နေရကာ အညိုရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထား၏။

အရပ်မြင့်သည် ဆိုသော မိန်းကလေးတချို့၏ ပုံစံမျိုး . . ။ အဆီပိုမရှိသည့် သွယ်လျသောကိုယ်ဟန်က တင်းပြည့်ဖြောင့်စင်းနေသဖြင့် ခြေလှမ်းကျလွန်းသည့် သူမက အများ ထဲမှာ ထင်းနေသည် ။ ထို့ပြင် အလယ်ခွဲ မကျတကျဆံပင်နှင့် မျက်မှန်နက်ကို တပ်ထား၏။

ချစ်ဖူး က ကားကို ဘီးလိုမ့်ရုံလေး ထပ်တိုးပြီး အသင့်ပါလာသည့် ဖုန်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံးဆွဲပြီး ဓာတ်ပုံ တချပ်ချပ်ရိုက်၏။ ရိုက်နေရင်း ပြုံးကာ . . .

“ခြေလှမ်းကတော့ စက်တပ်ထားသလား မှတ်ရတယ်၊ အံ့ဩစရာပဲ”

“အဟွန်း . . ၊ ကားထည်လဲစီးနိုင်တဲ့ ခြေထောက်က အဲဒီလို အလေ့အကျင့်တွေ ရနေတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ”

ဖုန်းကိုင်ထားသည့် လက်ကိုချ၍ ချစ်ဖူးက လှည့်ကြည့်၏။

“သူက အဲဒီလောက်တောင်လား”

“ပိုတာပေါ့”

အဝီအပြင် ကြေမ့ထားသည့် ရင်ဘတ်ကြီးကိုဖွင့်၍ တန်ခိုး က ကူရှင် မှာ ပစ်စလက်ခတ် မှီလိုက်သည် ။

“တစ်ယောက်က မကျေနပ်ရင် တခြားတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းခေါ် တယ်၊ နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ဆိုင်တာတွေရှိလာရင် အခု မင်း မြင်လိုက်သလိုမျိုး . . .”

ဆိုတော့ ချစ်ဖူး က သူမ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ဘက်ကို နောက်ထပ် ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ သတိရပြီး ဖုန်းပြန်ဖွင့်၍ ရိုက်ထားသည့် ပုံတွေကို ကြည့်ကာ . . .

“ဒါဆို သူက အမြဲတမ်း Exercise ရှိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မိုက်နေတာ ထင်တယ်”

တန်ခိုးက နာကျင်သည့် မဲ့ပြီးနှင့် ရင်ဖွင့်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးကုန်အောင် ထပ်ဖြုတ်ပြီး ဘောင်းဘီထဲသွင်းထားသည့် အောက်ဖျားစတွေကိုပါ ထုတ်ခါပစ်သည် ။ စိတ်အိုက်လူအိုက်နှင့် အင်္ကျီကိုယ်ပေါ်တင်ထားရတာတောင် ပူလောင်နေသလိုမျိုး . . .

“သူ့ကို ပြေးလွှားမောပန်းနေရမှာ ပဲလို့ မင်း ထင်သလား”

“ငါ မြင်တာပဲလေ”

“မြင်တဲ့ လူတိုင်း ဒီလိုပဲ ထင်ကြတာပဲ”

တန်ခိုး က လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ဖုန်းထဲကပုံတွေကိုပဲ

ပြန်ထုတ်ကြည့်ရင်း . . .

“အေးပါ . . . မင်းက သူ့ရဲ့ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်မြောက် နေရာလောက်မှာ တစ်နေရာရဖူးတဲ့ သူဆိုတော့ ပြောပါဦး၊ လှတာကတော့ ဓာတ်ပုံကိုမြင်ရတာတောင် မျက်လုံးမခွာချင်ဘူး”

“သူ့မှာ ဘာစိုးရိမ်ကြောင့် ကြမှုမှ မရှိဘူး၊ ရည်းစားတွေထားပြီး အားလုံးကို စီရင်ချက်ချပစ်နိုင်နေတဲ့ ဘဝကို အလိုရှိတာ . . .”

“ဟင်! . . .”

“သူ ဒါလုပ်တယ်၊ ဒီလို ရှိခဲ့တယ်၊ ဒီလိုနေမလား၊ ဟိုလိုမကြိုက်ဘူး၊ မဟုတ်ရင် အားလုံး နိုး..ပဲ၊ မှော် ဆိုတဲ့ အတိုင်း သူ့ကို ချစ်မိတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေက သူ ဘယ်လိုပြောပြော..၊ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး အနိုင်ယူပါ၊ အရှုံးပေးပြီးသားဆိုတာမျိုးပဲ၊ စိတ်ဆိုးလို့ မရဘူး၊ ဒေါသတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်ပေမယ့် မမုန်းနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုမိန်းမမျိုးမှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတတ်တယ်ကွ. . . သူ မကြောက်ဘူးထင်တယ်”

“ခုချိန်ထိတော့ သူ့ရှေ့မှာ တက်ခေါက်သွားတဲ့ လူတောင် မရှိသေးဘူး၊ အဲဒါ သူ့ရာဇဝင် . . .”

ချစ်ဖူးကတော့ လူပြောများ လွန်းလို့ ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံး အသည်းကွဲဝေဒနာနှင့် ညည်းညည်းညူညူ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ . . ။ ဒီနေ့ တမင် လိုက်စောင့်ကြည့်မိတာ ‘မှော်’ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို . . ။

“တကယ် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ”

တန်ခိုး လှည့်ကြည့်တာကိုရော . . ၊ ပြီးလိုက်တာကိုရော . . ၊ ဂရုမစိုက်နိုင်။ မှော်ဆန်သည့် အလှမျိုးနှင့် ဖမ်းစားနိုင်လွန်းသော သူမရဲ့ ရုပ်သွ

င်ဟာ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်နေတာတောင် ခြေလှမ်းတွေ အသက်ဝင်နေသလို
လို . . ။

ခါးမတ်မတ် ထောက်ကြွကြွပုံစံနှင့် မျက်နှာကိုလည်း မငဲ့၊ လွင့်နေသ
ည့် ဆံပင်တွေကိုလည်း မသိမ်း။

မျက်မှန်တပ်၍ လိုက်ဖက်သော လေးထောင့်ဆန်ချင်သည့် မေးရိုးကျ
ပုံသည် မျက်နှာကို ဖူးဖူးပြည့်ပြည့်လေးနှင့် ခိုင်ကြည်သည့် သရုပ်ကို
ဖော်၏။

သူမကိုယ်ဟန်နှင့် လမ်းလျှောက်ပုံမျိုး မြန်မာမိန်းကလေးတွေထဲမှာ
တော့ ပုံစံတူ သိပ်မရှိနိုင်။ ဒါကြောင့် လိုက်ပြစမ်းပါလို့ သူပြောတုန်းက “
မင်း စိတ်ခိုင်မှ ဖြစ်မယ်” လို့ တန်ခိုး က သတိပေးခဲ့တာဖြစ်မည်။

‘နတ်သမီးလောက် လှပါတယ်ဆိုရင်တောင် နတ်သမီးမမြင်ဖူးလို့
ယုံဖို့ စဉ်းစားရဦးမယ်’လို့ သူ ပြောခဲ့တာကို သတိရပြီး မလုံမလဲ ပြုံးလို
က်မိသည် ။

ခုတော့ စကရင်မိသေးသေးပေါ်က ပုံရိပ်လေးကိုတောင် ပြန်ပိတ်ဖို့
မေ့နေခဲ့၏။

သူမကို ဒွီထက်ပို၍ နီးနီးလေး မြင်ချင်သည် ။

သေချာထိုင်ကြည့်တဲ့ အခါ မျက်နှာပုံစံ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားနိုင်မ
လဲ သိချင်လာ၏။ အရမ်းလှပါတယ် ဆိုတာ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက ဘယ်
လိုကြည့်ကြည့် လှနေတာမျိုး . . ။

သူမနှင့် ဘယ်လို ဆုံစည်းနိုင်မလဲ . . ။

အခန်း(၂)

“အခု ဆုံနေကြတာပဲလေ။ မဟုတ်ဘူး လား။”

စကားပြောသံလေးက ချိုသည် ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဝီဝီသသ ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အသံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဩရှရှနှင့် အမိန့်ဆန်နေသည် ။

လူကို မမြင်ရပေမယ့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သူမ မျက်နှာကို မြင်နေရသည် ။ ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းလေး ဘယ်လောက်လှနေသလဲဆိုတော့ မျက်လုံးတွေမှိတ်လိုက်တာတောင် အမြင်အာရုံတွေထဲမှာ ပျောက်မသွားခဲ့...။

တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ . . .

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကောင်း. . ၊ စားစရာရှိတာ စား၊ ပြောမယ်ဆိုတာကို ပြောလေ. . .”

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့ စကားတွေပဲ ပြောချင်နေတယ်”

“ပြောပေါ့ . . ၊ စားသောက်ရင်းပြောတော့ တစ်ချိန်တည်းနဲ့ နှစ်လုပ်ပြီးတယ်”

“မှော် ကလဲကွာ. .”

သူ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ယောက်ျားချင်းမို့ ကောင်းခိုင်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် စိတ်တွေ့မကောင်း. . ။

“ရှင် အဲဒီလို တညည်းညည်းတညူညူနဲ့ အလူးအလိုမ့်မျက်နှာကြီး ကို ကျွန်မက ထိုင်ကြည့်ပြီး ဒါတွေ ဘယ်လိုမျိုးချရမလဲ”

“တကယ် မျိုးမကျဘူးဆိုရင် တို့ ကို တစ်ခုလောက် လိုက်လျောပေးပါ လား မှော်ရယ် .. ၊ တစ်ခါနှစ်ခါ မက တောင်းဆိုနေတဲ့ လူကို နည်းနည်း ပါးပါး လိုက်လျောပေးဖို့ စဉ်းစားပါဦး”

“တောင်းဆိုတိုင်း လိုက်လျောနေရရင် မှော် နောက်မှာ ကလေးတွေ ပုတ်နဲ့ လိုက်ကောက်တာတောင် နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာကို စဉ်းစားရမှာ လဲ..”

“ဟာ! ... မဟုတ်ပါဘူး .. ၊ အဲဒီလို ...”

ကောင်းခိုင် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားလျှင် ကျောနောက်က ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကိုကြားလိုက်ရ၏။ မှော် ပြန်လှည့် ကြည့်တော့ မမြင်ရပါ။ ထိုင်ခုံတွေ ကျောချင်းကပ် ခင်းထားပေမဲ့ ကျောမှီတွေက မြင့်သည် မို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကို မမြင်နိုင် ... ။

စားပွဲတစ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တွဲ ဆိုဖာတစ်စုံကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ချထားပေးသည် ။ စုံတွဲနှစ်တွဲ သို့မဟုတ် လေးယောက်ပဲ ထိုင်လို့ ရ၏။

မှော် တို့ ကတော့ နှစ်ယောက်တည်းပါ။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ့်စကားပဲ ရှုပ်နေသည် မို့ ကျောနောက် က စားပွဲမှာ လူရှိသလား၊ မရှိဘူးလားလည်း မသိ. .။

ရယ်သံထွက်လာတာက ကိုယ့်စကားကို ရယ်တာလား.. ၊ သူတို့ ချင်းပြောနေရင်း ရယ်လိုက်တာလား.. ။ ထိုရယ်သံကြောင့် အာရုံက ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီး ...

“မှော် ရယ်.. ၊ ကိုယ် တောင်းဆိုတယ်ဆိုတာက ...”

“နေဦး . . .”

ကောင်းခိုင် စကားကြားလိုက်မှ စိတ်က ရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာကာ.

..

“ရှင် စားလို့ မဝင်ဘူးမို့လား၊ ကျွန်မ စားလိုက်ဦးမယ်၊ စားပြီးရင် ဆယ်မိနစ် အချိန်ထပ်ရတယ်၊ ရှင် ပြောချင်တာပြော . . . အိုခေ . . . နော် . . .”

တစ်ဖက်က တိတ်ကျသွားတော့ သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ မှော်ဆိုတဲ့ မိန်းမ မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေတာကို မချီသောရင် . . . ပြုံး၍ ငိုနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စောင့်စားနေရမည့် မျက်နှာတစ်ခုကို ပြေးမကြည့်ရဘဲ မြင်နေမိ၏။

ကောင်းခိုင် ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကိုပါ သူ လိုက်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာ မှော့် နောက်ကို လိုက်နေရင်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

“လောလောဆယ် မှော်နဲ့ တွဲနေတာ အဲဒီတစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်က ကောင်းခိုင်၊ အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ ဂရိတ်ပဲကွ . . . ဒါပေမဲ့ မှော့်ရှေ့မှာတော့ သူ ဘာမှ မဟုတ်ရှာဘူး” တဲ့ . . . ။

တကယ် အဟုတ်ပါ။ ကြားနေရတာတွေက သိထားခဲ့တာတွေနှင့် ကွက်တိ . . . ။ Bakery မှာ ချစ်သူ စုံတွဲတွေပဲ လာကြတာများ ပေမယ့် သူကတော့ တစ်ယောက်တည်းပါ . . . ။

ရည်ရွယ်ချက်ကိုက ချစ်သူတွေများ နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိချင်တာမို့ . . .

“ကဲ . . . ရှင် ရှေ့ဆက်လို့ ရပြီ”

သူမအသံကို ပြန်လည် ကြားလိုက်ရသည်။ ။ စားသောက်ပြီးသွားပြီ ထင်၏။ သူ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်လိုက်ရင်း မီးမညှို့ဖြစ်သေးဘဲ နား

စွင့်ထားလိုက်သည်။ ။

“ပြောရမှာ တောင် အားမပါတော့ဘူးကွာ . . ၊ မှော် က ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို ပြက်ရယ်ပြုနေသလိုပဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မက ဟားတိုက်ရယ်နေလို့ လား . . .”

“ဒါပေမယ့် တို့ က လေးနက်စေချင်တာ”

“လေးနက်ရအောင် ရှင် ဘာမှ မပြောရသေးဘူးလေ၊ ဒီမှာ စထိုင်ကတည်းက ကျွန်မပဲ မုန့်ပွဲယူလာတယ်၊ ကော်ဖီ ရောက်လာတော့လဲ ရှင် မသောက်ဘူး၊ ကျွန်မပဲ သောက်တာ . . .”

“ဒါက ကိုယ် ဝယ်ကျွေးရတာမှ မဟုတ်တာ၊ မှော်က ကိုယ့်ဘာသာ စားမှာ ပဲဆိုတာ သိနေလို့ မှော် လုပ်နေသမျှ ဒီတိုင်း ကြည့်နေရတာလေ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီအပိုင်းက . . ၊ ဒါပေမယ့် အခွင့်အရေးတစ်ခုဆိုတာမှာ ရှင် ရှေ့မဆက်မတက်ဘဲ လည်နင်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား”

“ကိုယ် စကားစ,လိုက်တာနဲ့ မှော်က ဒေါကန်တာလဲ ထည့်ပြောပါဦး၊ ဘယ်လို ဆက်ပြောရမလဲ”

“ခက်တော့တာပဲ. . .”

သက်ပြင်းချသံလေးနှင့် မှော် စကားကြောင့် စီးကရက်မီးညှိရင်း သူ ပြုံးမိပြန်၏။

“အရမ်း ပါးနပ်တယ်. . ၊ ရည်းစားလို့ သတ်မှတ်ပေးလိုက်တာပဲ ရှိတယ်၊ သူ့ဆီက ဘာမှ မရဘူး၊ ဘယ်ကောင် ခံနိုင်မှာ လဲ၊ အဲဒါကို ပြောကြည့်ပါလား၊ သူကလဲ ပြောင်ပဲနော်၊ တော်ကီတွေက ကြမ်းတယ်၊ မထင်ရ

ဘူး” တဲ့ . .။

ပြောမယ့် ကြားဖူးမှ သိပါ၏။ သူ့ကျောနောက်က စကားသံတွေ နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

“ကျွန်မ မကြိုက်တာကို သိနေရင်လဲ ကြိုက်လောက်မယ်ထင်တာကိုပဲ ပြောကြည့်ပါလား၊ ရည်းစား သက်တမ်းအရ အရှည်ကြာဆုံးဆု ရှင် ရနိုင်တယ်”

“ကိုယ် တစ်ခုလောက် သိချင်တယ်”

“အဲဒါမျိုးရှိရင်လဲ တန်းမေးလိုက်ပါ၊ မေးခွန်းမှားရင် ကြိမ်ဒဏ်ပေးခံရမှာ မျိုးမှ မဟုတ်တာ...”

“မှော်ရယ်. . . အားလုံးကို လိုရင်းတိုရင်း ဖြစ်ချင်နေတော့တာပဲ၊ ကိုယ် အဲဒါကိုပဲ သိချင်တာ. . ၊ ချစ်သူဖြစ်ကြခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို မှော်ဘယ်လို မြင်သလဲ. . ၊ ပြီးတော့ ခုလို နှစ်ယောက်တည်း ဆုံဖြစ်ကြတဲ့ အခါမှော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေ ရှိနေခဲ့သလဲ”

ခဏတော့ တိတ်ကျသွားသည် ။ စီးကရက်မီးခိုးတွေကို လှလှပပလေး လွန်လူးထွက်ခွာလို့ ရအောင် ဖြေလွှတ်ပေးရင်း သူ နားစွင့်နေ၏။

“ဟွန်း. . ၊ ဖွန်နေတာပဲ၊ စိတ်ပျက်လိုက်တာ...”

အကြောင်းအရာနှင့် မသက်ဆိုင်သော ညည်းသံလေး ထွက်လာ၏။ စီးကရက်ညှပ်ထားသည့် လက်ကို လက်တင်ပေါ် သာသာပြန်ချ၍ သူ ခုံးတွန့်လိုက်မိ၏။ မလွယ်ပါလား. . ။

“ကိုယ်တို့ နေရာပြောင်းမလား”

“နေပါစေ. . ၊ ရှင် မေးတော့ဖြေဖို့ ရှိသေးတယ်၊ ချစ်သူဖြစ်သွားကြ

တာဟာ ချစ်သလားလို့ မေးရင် ချစ်တယ်လို့ ပြန်ဖြေလို့ ပေါ့. .၊ ချစ်တယ်လို့ ဖြေဖို့ က ဖြေချင်စိတ်ရှိမှ လေ. .၊ ဖြေချင်တဲ့ လူကို ချစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တဲ့ အတွက် ချစ်သူ ဖြစ်သွားကြတယ်”

“မှော်!..”

“အဲ . . . နောက်တစ်ခုက ချစ်သူထားပြီဆိုရင် မိဘက အသေအလဲ တားဆီးတဲ့ အတွက် ဒါကို ကျော်လွှားပြီးမှ ချစ်သူထားခြင်းပြီးမြောက်မှာ . .၊ အဲဒီလိုကျော်လွှားနိုင်တာကို ကျွန်မ ကြိုက်တယ်”

“ မဟုတ်ဘူး. . .၊ ကိုယ် သိချင်တာက မှော် ရွေးချယ်တဲ့ ချစ်သူအပေါ် မှာ ဘယ်လောက်ထိ လေးနက် တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး. .။

“ကျွန်မဘက်က လေးနက်မှုပဲလေ၊ အခု ရှင် ချိန်းတဲ့ နေရာကို လာနိုင်ဖို့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိ ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားခဲ့ရသလဲသိလား”

“သိပါတယ်. . .၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ဖြတ်သန်းပြေးလွှားပြီး ရောက်တဲ့ အခါ အမောပြေစရာ ရင်ခွင် တစ်ခုတော့ မလိုဘူးလား၊ ဥပမာ ချစ်တဲ့ သူကို မြင်လိုက်ရမှ အမောပြေတာ၊ ချစ်သူနဲ့ ရင်ခွင်မှာ မှီနဲ့ပြီး ကြည်နူးရတာမျိုး. . .”

“ကျွန်မမှ မမောတာ. . .”

နောက်ထပ် ရယ်သံတစ်ချက် ပျံ့လွင့်လာတော့ မှော် စကားသံလေး တိတ်သွားကာ ကောင်းခိုင့် မျက်လုံးတွေက မှော် နောက်ကျောအကွယ် ဘက်ကို ဝေ့၏။

ဒီက ပြောသမျှကို လိုက်ရယ်နေတာလား. . .၊ သူတို့ ချင်းပြောနေကြတာလား။ နောက်ထပ် တွေးဖြစ်ပေမယ့် ဒီတိုင်း ထားလိုက်ရပြန်၏။

“ဖြေပြီးပြီနော်... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ!... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မှော် ရယ်. . ၊ စကားတွေ ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့ လိုရင်းကို မပြောရဘူး၊ ခဏ နေပါဦး...”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် ရှိနေပြီ ကောင်း. . ၊ ရှင် ကျွန်မကို ရည်းစားစကား မပြောခင်ကတည်းက အမြဲတမ်း တိကျတတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ သိထားသင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ဒီလို လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရနေဖို့ အတွက် အချိန်က ကန့်သတ်တဲ့ အတိုင်း တိကျနေမှ ဖြစ်မယ်။ အဟုတ်... အဟုတ်...”

ချောင်းဆိုးလိုက်ပြီးမှ သူမက ဆက်၍...

“နောက်ဆိုရင် မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းတွေ အိမ်မှာ ကတည်းက ထုတ်နုတ်လာခဲ့ပါ...”

“မှော်...”

နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထရပ်လိုက်ကြတာကို သိလိုက်သည့် နောက်...

“ဘုတ်... ဘုတ်...”

သူ ကျောကပ်မှီထားသည့် ဆိုဖာကို နှစ်ချက်ဆင့်ပုတ်ကာ...

“အတွဲချောင်းချင်တယ်ဆိုလဲ မီးခိုးတလူလူနဲ့ သူများ မခံသာအောင် လုပ်မနေနဲ့. . ၊ ဒီက ပြောသမျှ ကြားရအောင် ကျောကပ်ထားရတာလဲ နောက်မှီနဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်နေပြီ၊ ဝါသနာက သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူး ၊ ဟွန်း...”

ထွက်သွားတဲ့ အထိ ဒေါက်ဖိနပ်သံကို နားစွင့်ရင်း သူ ငြိမ်ငြိမ်လေး

နေလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ကိုင်ထားသည့် စီးကရက်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း
သူမ ချောင်းဆိုးသွားသည့် အသံလေးကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

မိတ်ဆက်ထားလိုက်တာပါ မှော်. .။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်းကို ချစ်ချင်လို့ . . ။

* * *

အခန်း(၃)

ကြိုးတွေ ရှုပ်နေအောင်ချည်ရသည့် ဒေါက်မြင့်ရှူးအနက်ကို စီးနေစဉ် အခန်းရှေ့မှာ လူရိပ်ထင်လာတာကို မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မြင်လိုက်၏။ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ကို မျက်နှာမူလိုက်တော့ မှန်ထဲမှာ ပေါ်လာသူက မှော် ရဲ့ နို့ထိန်း မေချို. .။

နာမည်က ဒေါ်ချိုကြည် ဖြစ်သည်။ ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အမိမဲ့သမီးလေးဖြစ်ခဲ့သော မှော် ကတော့ မေချို လို့ ပဲ ခေါ်ခဲ့၏။

ဒေါ်ချိုကြည် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ပိန်သွယ်သွယ်လေးလို့ ပြောကြပေမယ့် ခုချိန်မှာ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် အရပ်ပုနေသဖြင့် ပုပုလုံးလုံးလေး ဖြစ်နေပါပြီ. .။

“ဘယ်သွားဦးမှာ လဲ သမီးရယ်..၊ ဆရာကြီးက အပြင်မှာ အစောင့်တွေ အထပ်ထပ်ထားခဲ့တာ. . .”

“ထားပေစေ. . .”

“သမီးက ဘယ်သွားမလို့ လဲ. . ၊ ဒီနေ့ဒီရက်မျိုးကျတော့ နည်းနည်းအောင့်အည်းနေလိုက်ရင် နောက်. . .”

“မေချို ကလဲ အသာနေစမ်းပါ၊ မျိုသိပ်တာတွေ. . ၊ အောင့်အည်းတာတွေ မှော် မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ လုပ်ချင်တာကို လုပ်ကိုလုပ်ရမှ ၊ သွားချင်တာကို မသွားဘဲ နေစရာလား”

“ဘယ်ကိုလဲ ဆိုမှ . . .”

“ချိန်းထားလို့ . . .”

ဒုက္ခပါပဲလို့ အသံထွက်ရုံ ညည်းညူရင်း မေချို ခေါင်းကုတ်၏။ မှော်က အနက်ရောင် ခရစ္စတယ် ကြိုးရှည်ကို လည်ပင်းမှာ စွပ်ချလိုက်ပြီး လက်ပတ်အနက်လေးကို ဘယ်လက်မှာ ပတ်လိုက်သည်။

မီးခိုးနှင့် အနက်ရောင် စလွယ်ရစ်ထားသည့် ခါးပတ်အနက်နှင့် အင်္ကျီပွပွကို စတော့ကင်အနက်နှင့် တွဲဝတ်ထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်လွမ်းနေသည့် မျက်နှာဖြူနုလေးက ဝင်းထိန်နေ၏။

ပန်းခရမ်းရောင် မှောင်လက်နေသည့် ဆံပင်တွေကတော့ အမြဲတမ်း လိုပဲ ဖြန့်လျက်သား. .။ မီးခိုးရောင်ရင့်ရင့် လွယ်အိတ်ပြားကြီးကို ကောက်လွယ်ပြီး ဒီဘက်လှည့်ရပ်လိုက်တော့ မေချိုက ကပျာကယာ ရှေ့က တားလိုက်ရင်း. . .

“ဒီနေ့တော့ မသွားပါနဲ့ သမီးရယ်. . .။ ဆရာကြီး သိရင် လုံးဝမလွယ်ဘူး”

“ဘယ်တုန်းက သိသွားခဲ့တာရှိလို့ လဲ မေချို. . .။ မှော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ မှော် သိတယ်၊ ပူမနေပါနဲ့ . . .”

“သမီး. . .”

“ဪ. . . မေချို ကလဲ သူများ စိတ်မရှည်အောင်. . . နော်. . .”

“စိတ်မရှည်ရင်လဲ မေချိုကို ကြိုက်သလို လုပ်လိုက်စမ်းပါ ကလေးရယ်. . .။ ဟိုလေ. . . နောက်နေ့ကျမှ . . .”

မှော်က မေချို ကိုယ်လုံးကြီးကို စိတ်ပျက်စွာ စုန်ချီဆန်ချီကြည့်၍ . .

“ဒီနေ့ ချိန်းထားတာကို နောက်နေ့ရွှေ့လို့ ဖြစ်မလား၊ ဖယ်ပါ မေချိုရယ်..။ အစောင့်တွေ ဘယ်လောက်ထားထား မှော် ရှင်းသွားမယ်”

မေချို ပခုံးကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု နှိပ်သည်။ ။

ဖုန်းပြောရင်း သုံးဆစ်ချိုးလှေကားကြီးထိပ်မှာ အောက်ကို မြင်ရသည့် နေရာမှာ ကွယ်ရပ်ရင်း ခဏစောင့်နေလိုက်၏။

ဖုန်းကို ပြန်သိမ်းပြီးတော့ နာရီကြည့်လိုက်..။ ။ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နှင့် ပြတင်းပေါက်တွေနား ရောက်လိုက်၊ မှော် လှုပ်ရှားနေတဲ့ အတိုင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လိုက်ကြည့်ရင်း မေချို ခေါင်းမူးလာသဖြင့် ကြမ်းပေါ်မှာ ပဲ နံရံကိုမှီ၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ။

မှော် ဘာလုပ်နေမှန်း မသိပေမယ့် မကြာခင် အပြင်ရောက်သွားတော့မှာ ကိုတော့ သိနေ၏။ နှစ်ထပ် ခွဲတိုက်ကြီးမှာ လှေကားချည်းပဲ အတွင်းမှာ နှစ်ခု၊ နောက်ဖေးအပြင်မှာ တစ်ခု..။

အစက လှေကားတိုင်းမှာ အစောင့်တစ်ယောက်စီ ရှိသည်။ ။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ တော့ နောက်ဖေးလှေကား ကို သံဆန်ခါင့်ထားလိုက်ပြီမို့ နောက်မှာ အစောင့်မထားတော့ပေ..။

မှော် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ထိုလှေကားကနေ အမြဲတမ်း လစ်ထွက်နေတာကို ဖခင်ဖြစ်သော ဦးသုဝေ က မသိ..။

မှော် အပြင်ထွက်ချင်ပြီဆို ခြံစောင့်ကို ကျော်လွှားဖို့ ပဲ လိုသည်။ ။ အိမ်ထဲက စောင့်နေသူတွေကတော့ ထွက်သွားတာလည်း မသိ၊ ပြန်ရောက်လာတာလည်း မမြင်..။

ထို့ကြောင့် မှော်နှင့် ပတ်သတ်သည့် သတင်းတစ်ခုခုဆို ဦးသုဝေ

အပြင်မှာ ကြားရတာပဲရှိသည်။ ။ တကယ် သိတာ မရှိ၊ ဘာမှ မမြင်...။

“သမီးနော်...။ ဒက်ဒီမျက်လုံးနဲ့ တစ်ခုခု တပ်အပ်မြင်လို့ ကတော့ ဒက်ဒီက ဝမ်တိန်ပေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

လို့ ကြိမ်းမောင်းလျှင် မှော် က ကွယ်ရာမှာ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့...။

“သိတယ်...။ မမြင်ဘဲနဲ့ တောင် ရာဇဝင်လူဆိုး ဖမ်းထားသလို အစောင့်အထပ်ထပ်နဲ့၊ ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရဘူး၊ ယုံလိုက်...”တဲ့...။

မေချို့ ရှေ့မှာ ပဲ သူမက အဖေကို စိန်ခေါ် ကြိမ်းဝါးခဲ့တာပါ။ မှော် ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကလေးချင်းမတူတဲ့ ကလေး ဖြစ်သည်။ ။

ဦးသုဝေကလည်း ချမ်းသာသလောက် အလုပ်ရှုပ်သူပီပီ သမီးကို ခြွေရံသင်းပင်းနဲ့ ထားသည်။ ။ ကြင်နာယုယတာ သိပ်မရှိ...။

မိတဆိုးလေးဖြစ်သွားတော့လည်း ဒီထက်မပိုခဲ့သည့် အခါ မှော်ဆိုသည့် ကလေးတစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ နူးညံ့မှုတွေ ပျောက်ဆုံးလာခဲ့၏။

“ဆရာကြီးရယ်...။ ကလေးက ဆရာကြီးရဲ့ အလိုလိုက်ယုယမှုကို တောင့်တနေရှာတာ ထင်ပါတယ်၊ ဟိုလေ နေရာတကာ ပြောဆိုဆူပူမိတာတွေမလုပ်ဘဲ ချောမော့ စည်းရုံးကြည့်ရင်...”

“မချို့...။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကလေးအပေါ် မကြင်နာဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်...။ ကျွန်မ အဲဒီလောက် မပြောရဲပါဘူး”

မေချို့ ဟာ မှော်ရဲ့ မေမေရှိစဉ်ကတည်းက စေတနာ မေတ္တာအရင်းခံတွေနှင့် ရှိခဲ့တဲ့ အလုပ်သမားမို့ ဟိုတုန်းကတည်းက အလုပ်သမားလို မ

ဆက်ဆံခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဦးသုဝေက သူ့စိတ်ဓာတ်အရင်းခံပေါ်မှာ မေချို့ ကိုယ်တိုင် နားမလည်ဘူးဆိုတာ သိသွားတော့ ရှင်းပြခဲ့သေးသည်။ ။

“သမီးလေးကို ကျုပ် မချစ်ဘဲနေမလား မချို့၊ စီးပွားရေးနောက်ကို လိုက်နေတယ်ဆိုတာလဲ သူ့အတွက်ပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်. . . ကျုပ်မှာ ချို့ယွင်းချက် ရှိလိမ့်မယ်၊ ချစ်တာကို သိသာစေတဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတွေ ကျုပ် မတတ်ဘူး၊ သူ့မာမီနဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခဲ့တာလဲ အဲဒီအကြောင်းတွေပဲ၊ သမီးလေးက သူ့ရဲ့ ဒိုင်ယာရီကိုဖတ်ပြီး ကျုပ်အပေါ်မှာ အမြင်စောင်းလာခဲ့တာ...”

ဘာတွေမို့လို့ လဲဆိုတာ မေချို့ မသိခဲ့ရပါ။ မှော်တို့ သားအဖရဲ့ မိသားစုအရေးအခင်း အကျဉ်းချုပ်က ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အတွေးလွန်နေတုန်း ကားသံကြားသဖြင့် မေချို့ လှေကားထိပ်ကို ကမန်းကတန်း ထကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ခဲပုပ်ရောင်ကားကြီးတစ်စီးက ပေါ်တီကိုအောက်မရောက်ခင် ရပ်တန့်သွားသဖြင့် ဘာတွေပြောကြတာလဲ သိရအောင် မေချို့ လှေကားထစ် အနည်းငယ်ကို ဆင်းလိုက်သည်။ ။

“ကိုသု နဲ့ ခရီးသွားဖို့ ကိစ္စ ပြောမလို့”

“သူဌေးက သုံးနာရီလောက်မှ ပြန်လာမှာ...”

“ဪ... ထင်တော့ထင်သားပဲ”

ကားပြန်ထွက်သွားတော့ မေချို့ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။ ။ အပေါ်ကို ပြန်ပြေးကြည့်မိတော့ မှော် မရှိတော့ပါ။ ။

ဪ... သူမပဲ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်လျက်နှင့် ကန်းသွားတာလား... ။ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်လည်း မှော် တစ်ယောက် ကိုယ်ပျောက်နေပြီထင်သည်

အပြင်ကိုထွက်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်လာတိုင်း ထိုအခက်အခဲဟာ
မှော့ခြေလှမ်းတွေကိုမရပ်တန့်နိုင်ခဲ့ပေ. .။

မယ်မင်းကြီးမလေး ဘုန်းကြီးပါပေသည် ။

* * *

အခန်း(၄)

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ချစ်ဖူး ရယ်နေတာကို တန်ခိုး က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဆံပင်ကောက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် လှိုင်းတွန့်တွေ သိသာထင်လျက် နှာတံက ပေါ်တယ်ဆိုတာထက် ပိုလွန်းနေသည် ။

မျက်ခုံးရိုးမောက်နေပြီး မျက်ခုံးမွေးကျတော့ မထူဘဲ အဖျားရှူး၍ ခပ်ပါးပါးပဲ ဖြစ်၏။ ဖြူဝင်းသော အသားရောင်မှာ မျက်တောင်တိုစိပ်စိပ်က ထင်းနေသည် ။

ခြုံငုံပြောရပါလျှင် ချစ်ဖူးဟာ ချောတဲ့ သူတွေထဲမှာ တစ်မျိုးပုံစံနှင့် ချောနေတာဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင် ကစားသမားပီပီ မျက်နှာသာမကဘဲ လူကလည်း ဖြောင့်သည် ။

ရည်းစားထားသည့် နေရာမှာ မှော့်ထက် မသာရင်တောင် မလျော့နိုင်သည့် အရေအတွက်လည်း ရှိလိမ့်မည်ထင်၏။

ဒါကြောင့် လည်း ဒီလို ရယ်နိုင်နေသည် လား...။

စိတ်ထဲမှာ မခံချင်သလို ဖြစ်လာတာမို့ တန်ခိုးက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ရင်း...

“ဒါပေါ့လေ...။ မှော့်ကိုမြင်တာတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲနေနိုင်တဲ့ သူဆိုတော့ ငါမပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို ရယ်ပုံမျိုးကြီးကတော့ ခံရခဲ

က်တယ်နော်၊ မင်းကို ငါထိုးမိတော့မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ချစ်ဖူးက ရယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး တန်ခိုး ပခုံးကို လှမ်းဖက်ကာ...

“ဂရုမစိုက်ဘဲနေတယ်လို့ မင်း ထင်တယ် ဟုတ်လား...”

တန်ခိုး က စိုက်ကြည့်နေ၏။

“သူ့နောက်ကို ငါတကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်နေတာ မင်းမှ မသိတာ”

“ဘာ!...”

“ဟုတ်တယ်. . . မင်းနဲ့ လိုက်ကြည့်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူသွားတဲ့ နေရာ တော်တော်များများမှာ ငါရှိခဲ့တယ်”

တန်ခိုး မျက်နှာ ပြေကျသွားကာ ‘ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်’ ဆိုသည့် အပြုံး တစ်ခု ဖြစ်သွား၏။

“ဒါပေမယ့် လှလွန်းလို့ စွဲလမ်းသွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်သေးဘူးကွ. . . သူက တကယ် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေတာ၊ ဒီလိုကွာ. . . စွဲလမ်းရူးသွပ်တဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ် ခံစားကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း စကားကို ချဲ့ချဲ့ ပြောကြတယ်လေ၊ အခု မင်းနဲ့ ဆိုရင် နှစ်ယောက်ရှိပြီ၊ မှော် ဆိုတဲ့ မိန်းမ အကြောင်းပဲ ပြောတာ...”

“အင်း...၊ ပြောပါဦး”

“မင်းတို့ ပြောတဲ့ အကြောင်းတွေက ငါမြင်ရတဲ့ သူ့ အပြုအမူ အနေအထိုင်တွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ၊ ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောတာတွေ. . . ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိနေတယ်ဆိုတာတွေပေါ့၊ အမှ

မီးတင်လွန်းတယ်လို့ ငါ ထင်လိုက်တာလဲ မှားသွားတယ်”

တန်ခိုး မျက်နှာက မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးနေသည့် အတွက် မုန်းစရာတော့ ကောင်း၏။ ဒါပေမယ့် ချစ်ဖူး က မုန်းဖို့ သတိမရသေး။

“ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရဲတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေကို တကယ် သူ မကြောက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်. . . သူက ဘယ်လိုပါရမီတွေရင့်သန်နေသလဲ မသိပါဘူး ကွာ၊ သူ့ကိုဆိုရင် ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးနေလဲ မုန်းလို့ မရကြပါဘူး”

“မင်းကရော. . .”

“ဒီတိုင်းပဲ”

တန်ခိုးက ကန်ရေပြင်ကို ခဲလုံးလေးနှင့် ရှုပ်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ခပ် မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် . . .

“ကိုယ်က မပြီးပေမယ့်လဲ သူက ဆောရီးဆိုတဲ့ နေရာမှာ ပဲ ရပ်ကျန် ခဲ့ရတာပေါ့၊ မရှည်တဲ့ သက်တမ်း ကာလတစ်ခုမှာ သူနဲ့ ရင်းနှီးစရာ ဘာ မှ လဲ ချည်နှောင်ခွင့်မရခဲ့တော့ ပြီးပြီးဆိုတာနဲ့ ဘာမှ ကို ပြန်ဆက်ဖို့ မရှိ တော့ဘူး၊ အားလုံး ဒီတိုင်းပဲ ကျန်ခဲ့ကြတာ ထင်ပါတယ်”

ပြောပုံက ဆွေးမြည့်ခြင်းများ စွာနှင့် ..။ စကားလုံးတိုင်းမှာ အက်ရာ ထင်နေ၏။

“သူက ရည်းစားများကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ တစ်မျိုးပဲလေ၊ တချို့က ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းရံခစားနေတာကို သဘောကျတယ်၊ ခေါ်လိုက်ရင် လာမှ ၊ လိုချင်တာဆို ရမှ ၊ အဲဒါတွေမှာ အနိုင်ယူပြီး သာယာတတ်တာ. . . သူက ဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုဟိုဒီဒီသွားမယ် လိုက်ပို့ပါဆိုတာမျိုး မရှိဘူး၊ သူကခေါ်တာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘဲ ယောက်ျားလေးက

ချိန်းလိုက်ရင် ရောက်အောင်လာတယ်”

“ဪ... ”

“ထူးခြားတာက သူ လာနိုင်တဲ့ နေရာကို သူပဲ သတ်မှတ်တယ်။ သူပြန်ဖို့ အချိန်အတွက် ရောက်လာ ကတည်းက ထုတ်နုတ် သတ်မှတ်ပြီး သား”

“ဒါက ချစ်သူတွေ ချိန်းတွေ့တာနဲ့ မှ မတူတော့ဘဲ”

“မင်းထက် ပိုပြီးပြင်းရှုတဲ့ စကားလုံးတွေကို သုံးကြတာပေါ့။ ဒီလောက်လှပြီး တစ်နေကုန်ထိုင်ကြည့်လဲ အားမရနိုင်တဲ့ မျက်နှာလေးကို ဆယ်ငါးမိနစ်၊ နာရီဝက်လောက်ပဲတွေ့ပြီး ပြန်လွှတ်ချင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . ၊ ရည်းစားဘဝမှာ ဘယ်လိုအခွင့်အရေးတွေ ရှိကြတယ်ဆိုတာ သိရမှာ ပေါ့”

တန်ခိုးက ချစ်ဖူး ပြောတာကို ပြန်လုံးတစ်ခုကြားသလို မျက်နှာမော့ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်၏။ အနားက ဖြတ်မောင်းသွားသည့် ကားထဲက မျက်နှာတွေ တန်ခိုး ရယ်နေတာကို လှမ်းကြည့်သွားကြသည် ။

“ပါးစပ်ကြီး ပြန်စေ့လိုက်ဦး. . . ၊ သွားရင်းလာရင်း ခဲနဲ့ ထုသွားလို့ သွားကျိုးဦးမယ်”

ချစ်ဖူးက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် မေးဖျားကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ရွဲ့ပြောသည် ။ တန်ခိုး ကလည်း ဘာကို ပြောမှန်းသိကာ...

“ငါ့ကိုကြည့်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကားလမ်းပေါ်မှာ ရပ်ထားလို့ ဂြိုဟ်ကြည့်ကြည့်သွားတာ. . . ၊ ဘေးကို မြန်မြန် သွားချထားလိုက်၊ မဟုတ်ရင် တိုက်ချသွားလို့ ကန်ထဲ ရေဆင်းသောက်နေလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း ရေဆေးပြီးသားတောင် ရသေးတယ်”

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မခံချင်အောင်ပြောရင်း စကားတွေ အမြီးအမောက် လွှဲကုန်ကြ၏။

“အဲဒီလောက် မင်း ပါးစပ်ပြနေလို့ မှော် က လစ်ပြေးတာနေမှာ ။ မဆင်မခြင် ဖြဲရယ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကို ဖျောက်ဦး”

“အေးပါ . . ၊ မင်းအလှည့်ကျမှ မှော် ဘာကြောင့် ပြန်ပြေးသလဲဆိုတာ အကြောင်းပြဖို့ ရအောင် စဉ်းစားထားပါ”

ချစ်ဖူး က သတိရသွားသလို ရယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး ပခုံးတစ်ချက် တွန့်သည် ။

“ခုနက မင်းပြောတာကို ပြန်ဆက်စမ်းပါ၊ သူ အချိန်တွေ ကန့်သတ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ဖို့ အချိန်ကို ဇယားဆွဲတာ ဘာလုပ်တာလဲ”

တန်ခိုးလည်း မျက်နှာတည်သွားကာ ကန်ရေပြင်ဆီ အကြည့်တွေ ပြန်ရောက်၏။

“ချိန်းတာကို သူ ရောက်အောင်လာတယ်တဲ့ ”

“အင်း... ၊ ပြီးတော့ရော...”

“ဒါပဲ...”

ချစ်ဖူး က ရယ်လိုက်သည် ။

“ဘာရယ်တာလဲ...”

“ရယ်ချင်လာလို့ ပေါ့ကွ”

“အေး...ရယ်ပါ...။ မင်း သူ့ရှေ့မရောက်ခင်ပေါ့”

တန်ခိုးက တော်တော် နာကျင်ခံစားထားခဲ့ရသည့် မျက်နှာနှင့် ချစ်ဖူး
ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်နေ၏။ ဘာတွေ
သဘောပေါက်နေတာမှန်း မသိ...။

“မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီပေါ့”

“ရအောင်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ရဖို့ များ ပါတယ်”

တန်ခိုးက ချက်ချင်း ထောက်ခံသည် ။

“မင်းက သူ သဘောကျလောက်တဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ ထက်
အများကြီး ချမ်းသာတယ်”

“အဲဒါ သူ့ရဲ့ အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ် ထင်တာပဲ...။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူက ရည်းစား
သက်တမ်းကြာရှည်တာကို နှစ်သက်ပုံ မရဘူး၊ သဘောကျတာကို
ရွေးပြီး စီနီယာတွေချိတ်ထားတာ၊ အထူးအဖြင့် ရုပ်ချော
ချမ်းသာတာမျိုးပေါ့၊ ရွေးချယ်လိုက်တာ မကြာသလို ဖြတ်ချလိုက်ရင်လဲ
မြန်တယ်”

“မင်း ပြောတာ ဘာလဲ...”

“တခြား မိန်းကလေးတွေလို အဖြေပေးမယ်၊ ဘာဖြစ်မှ ၊ ဘာနေရော
ကံမှ ဘာညာတွေမရှိတာကို ပြောတာ၊ ဟိုကွာ...။ အကြာကြီးအချိန်ဆွဲ
ထားပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တာတွေ ရှိတယ်မို့လား၊ သူ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ”

“ချစ်သူရွေးနေတာရော ဟုတ်ရဲ့ လား တန်ခိုး၊ မင်းပြောတဲ့ တိုက်ပဲ

က လွဲနေပြီထင်တယ်”

“မသိဘူး.. . ၊ သူ့ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုခု ပြောလိုက်မိတိုင်း သူ့ဘက်က ပြတ်သားစွာ ပယ်ချဖို့ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုစားသောက်ဖို့ ဆိုရင် သူစားတာကို သူပဲ ရှင်းတယ်”

ချစ်ဖူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ Bakery မှာ ကောင်းခိုင်နဲ့ တုန်းက ပြောဆိုနေသံတွေ သူ ကြားခဲ့ပါသည် ။

မှော် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးတွေကို ထင်သလို ကစားဖို့ မတ်သတ်တွေနှင့် ပါလား.. ။

“ပလာဇာတွေဘာတွေ ရှေ့ပင်းသွားဖို့ ခေါ်ရင် မရဘူး၊ ဆိုးတာက ကွာ.. . ၊ ဘယ်မှာ ဆုံမယ်ဆိုတာ သူပဲ သတ်မှတ်လိုက်တာ၊ နောက်ထပ် ဘယ်ကိုရွှေ့မယ်ဆိုတာ လုံးဝ အယူခံဝင်လို့ မရတော့တာပဲ၊ တော်တော် ခံခက်ဆိုးရွားအောင် ပြုစားနိုင်တဲ့ မိန်းမပါကွာ.. . ၊ ရက်ရက်စက်စက်လှနေတော့လဲ ကြည့်နေခွင့်လေးတောင် မရရင် ခက်ရချည့်ရဲ့ ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ ဒုနဲ့ ဒေးပေါ့”

တန်ခိုး က ရှုံ့မဲ့ညည်းလိုက်ပြီးမှ . . .

“ဘယ်ကောင်ကိုမှ လဲ သူကစပြီး ဖြုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒီလောက် အသည်းယားအောင် အနိုင်ကျင့်နေမှ တော့ ဘယ်ကောင်က ဒေါသမဖြစ်ဘဲနေမှာ လဲ”

“ဟုတ်တယ်.. . ၊ ငါ့တုန်းကဆို သူ ပြန်မယ်ဆိုတာကို တားလို့ မရတာနဲ့ သူ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတာ ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ.. . ”

“ပါးရိုက်သွားလား.. . ”

တန်ခိုး က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

“ငါ့လက်ကို ခါပစ်လိုက်ပြီး ငါ့ကိုလိုက်တဲ့ သူ့လက်ပေါ်ကို ရေသန့် ဘူးထဲကရေနဲ့ လောင်းချပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လောက် လည်ပင်းညှစ် သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမလဲ”

ချစ်ဖူး မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကုတ်ကျသွားသည် ။ စူးရဲသွားသည့် မျက်ဝန်းများမှာ မခံချင်မှုတွေ တလက်လက်ထလျက်. ။

“ပြီးတော့ရော...”

“လုံးဝ ပြန်ဆက်လို့ မရတော့ဘူး”

“မင်းက ကြိုးစားသေးတယ်ပေါ့”

“ကြိုးစားတာပေါ့ကွ၊ သူ့အထာကိုက ချိန်းတဲ့ အချိန်မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာမှာ တွေ့ရင် အသိမိတ်ဆွေတွေလို လှမ်းကြည့်ပြီးပြရုံရယ်၊ အဲဒါကို သွားမေးကြည့်ပါလား၊ သူ့ဘက်မှာ စောင့်ထိန်းနေရတဲ့ ချုပ်ချယ်မှုတွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့ ”

“ဒါကတော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည် ”

“ဖြစ်နိုင်တာတွေထက် အများကြီး လွန်နေတာတွေချည်းပဲ ချစ်ဖူး၊ သူ့ကို မကျေနပ်တာတွေ ပြောမိ၊ ညည်းမိပြီဆို မကြာဘူး ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်တော့တာပဲ၊ အဲဒါ သူက ပြဿနာလုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ခံနေရတဲ့ ကောင်က ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ တော့ ပစ်ပေါက်မိမှာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား”

“အင်း...”

“ပြတ်စဲကုန်ကြတဲ့ အဓိကအကြောင်းတွေက အဲဒါ. ၊ သူ့မှာ Nent O

ne လို့ ခေါ်စရာမလိုဘဲ ပြေးပြီး ခူးတုပ်မယ့်ကောင်တွေက အဆင်သင့် ဆိုတော့ မြန်လဲ မြန်ပါတယ်ကွာ၊ သဝန်တို့ ဒေါသထွက်ဖို့ တောင် အချိန် မရှိဘူး၊ ဘယ်ကောင်ကို ပြေးထိုးရမှန်း မသိလို့ . . .”

“အဲလောက်တောင်လား . . .”

“လိုနေသေးတယ်၊ ငါပြောတာက . . .”

တော်တော်မလွယ်တဲ့ မိန်းမပါလား. . . ဒီလို ရည်းစားထားတဲ့ နည်း ကို သူ သေချာ ဆည်းပူးသင့်သည် ။ တန်ခိုး ပြောပြတာတွေထက် သူမ ဆီမှာ သေချာလက်ထပ်သင့်မှ ပိုပြည့်စုံမှာ ပေါ့. . ။

စိတ်ကူးနှင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။

ငါ ကြည့်ချင်လို့ ပါ မှော်. . ၊ မင်းရဲ့ မှော်ဆန်ဆန် ပညာရပ်ဆန်းတွေ.

.။

* * *